

Prens Sakya – Muni'nin Gezintisi

Hastalık, elem, yaşlılık ve ölüm nedir bilmeyen Hint Prens'i Sakya – Muni nedimesiyle bir gezinti esnasında görüntüsü berbat, üstü başı düzensiz, dişleri dökük, salyaları akan ihtiyar birisine rastlar.

O ana kadar yaşlılık hakkında herhangi bir bilgisi olmayan Prens donakalır. Yardımcısına: “ **Adamın nasıl olup da bu itici ve zavallı duruma düştüğünü**” sorması üzerine yardımcısı; Bütün ölümlülerin ortak kaderi olduğunu, doğan her bebeğin bir gün gelip bu duruma düşeceğini, kendisinin de kral oğlu olmasının hiçbir önemi olmadığını, aynı şeylerin kendi başına da geleceğinin Mukadder olduğunu öğrenince, gezisini yarıda keser ve durumu düşünmek için geri saraya döner.

Tek başına sarayda odasına çekilir ve günlerce bu ihtiyarın şahsında kendi geleceğini düşünür. İnsan akli nisyan ile maluldür ya. Günler sonra ihtiyarın bu durumunu unuttur, tekrar yardımcısıyla ikinci bir geziye çıkar. Ancak bu sefer de karşısına bir hasta çıkar. Halsiz, yara bere içinde, gözleri kanlı, güçsüz bir adam görür. O güne kadar hastalık nedir bilmeyen prens, bunun ne olduğunu öğrenmek için yardımcısına sorar. Yardımcısı: “ **Bunun sağlıklı ve mutlu bir prens dahi olsa, kendisinin de başına gelebilecek bir hastalık olduğunu söyler.**” Yine morali bozulan prens gezisini yarıda keserek saraya döner ve kendi kendine teselli aramaya başlar.

Nice sonra üçüncü kez gezisine kaldığı yerden devam eder. Bu gezisinde ilginç bir manzara ile karşılaşır. İnsanlar omuzları üzerinde bir şey taşıyordur, bunun ne olduğunu sorar. Yardımcı da onun bir cenaze olduğunu ve herkesin sonunun böyle olacağını söyler. Prens ölüye yaklaşıp örtüyü açar ve yüzüne bakar: “ **Şimdi ne yapacaklar bu adama?**” diye sorar. “ **onu gömecekler** “ der, yardımcısı. “ **Neden?**” “ **Çünkü o ölüdür ve bir daha hiç canlanmayacak. Ondan kurtçuklardan ve pis kokulardan başka bir şey kalmayacak!**” “ **Bütün insanların kaderi bu mu? Yani beni de mi gömecekler ve benden geriye de mi pis kokulardan ve kurtçuklardan başka bir şey kalmayacak!**” “ **Evet**” “ **Geri döndürün beni. Bir daha da gezmek istemiyorum ve bunları da görmek istemiyorum.**” diyerek saraya kapanır. Sarayın içinde giydiği süslü püslü, allı, morlu Hint kumaşından giysiler giyerek, kuş sütü hariç en leziz yemeklerle karnını doyurduğu, kuş tüyü döşeklerde, kuş tüyü yastıklara başını koyarak

uyuduğu sarayda zaman gelir Sakaya – Muni de hastalanır, ilerleyen yaşı sonucu da dişı dökülen, ağzından salyalar akan ihtiyar olur, zamanı gelince o da ölür, omuzlar üzerinde toprağa gömülür, onun cesedi da kokar ve cesedinde de kurtçuklar oluşur.

Sonuç: Kundak beziyle gelinen bu dünyaya, kefen beziyle bugüne kadar gitmeyen yok. Hedefine doğru yol alan bir mermi gibi hayat da, ölüme doğru yol almaktadır.

Gazali de bu konuda şöyle diyor: “ Ömür akan su, esen rüzgar gibi akıp ve esip gitmektedir. Dünya aldatıcıdır. Sana sevgi gösterir, kendisini, sana aşık ettirir. Senin bu aşkını sezince, bu defa da seni onlardan ayırarak öldürmeye çalışır. Akıllı ve uyanık o kimsedir ki, nefsi ve dünyası için gam çekmez., emelleriyle orantılı kulluğa da önem verir ve ne için yaratıldığını bilir. Allah sevgisini bir an bile gönlünden uzaklaştırmaz. Bu tip insanlar sağlıkta ve sevinçte şımarmazlar. Hastalık, üzüntü ve sıkıntı anında. “ **Allah var, keder yok**” diye, aldırılmazlar. Çünkü onların kalpleri fani dünyanın, yalancı ve sahte süsleriyle değil, Allah sevgisiyle **MUTMAİNDİR**.

İzmir’de katıldığım bir dost cenazesinde cenaze namazını kıldıran imam, cemaate dönerek yaptığı konuşma oldukça manidardı. “ **Efendiler! Bu iş ciddi. Hiç ölmeyecek gibi yaşıyoruz ama Hepiniz bu mevta gibi, bir gün buraya gelip bu musalla taşının üstüne yatacağız. Hazırlıklı olacağız. Hiç kimse işini bitirerek buraya gelmiyor. İşlerinizi ona göre ayarlayın. Hayatı yaşarken bu ‘ Son’u gözünüzün önünde bulundurun.**”

Doğru söze ne denir? Elhak denir. www.kadirkeskin.net